

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Χίλια όκτακόσα κι' έννενήντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τους Ρωμιούς άχρετα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΟΣ την έβρομάει — μόνον μια φορά θά βγύνη,
κι' έκον έγω έννυνάει — κι' έποτε μου καταβάνει.
Συνορμητάς θά όίχουμαι — γιατί λεπτά δέν έγυομαι.
και 'στών Αθώνων την πόλιν — και εις την άλλωσπότην.
και εις την Ελλάδα έλην — έγιως νάξω κι' έντροπήν.
Συνορμητή για κάθε χρόνο — όσατά φράγμα είναι μόνον.

για τή ένα όμοια μέρη — έτινα φράγμα και 'σά χίρη.
Κι' ένα φύλλο άν κρατή — έγιως συνορμητής,
κι' όμοιος τόν παρ άν όίδει — όά τόν γάμ μαύρο φιδί.
Γράμματα και συνδρομαι — άπ' εθείας προς έμά.
Γιά τή σάρα και τή μόρα — κάθε φύλλο μια δεκάρα.

Δεκατρείς Φεβρουαρίου,
έορτή Κοιμητηρίου.

Είκοσι και τετρακόσα
και Σαρακοστή σιγά-ό.

Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νάτος σκέτος.

Ο Φασουλής κι' ο Περικλής δι' άτραπών κρυφών
έγγιζον αιγά αιγά εις έν Νεκροταφείον.)

— Γνωρίζεις πως την έορτήν την του Ψυχασαββάτου
θέ νεκρός ζέιμνηστος ζητεί τά κόλλυβά του,
ή θά γνωρίζεις βέβαια, βρέ Περικλή βουβάλλι,
έί έχουν τώρα κι' οι νεκροί μεγάλο καρναβάλι,
έί θγαίνουν με τους σκελιτούς και τάσπρα σάββανά των
ή λένε με τους ζωντανούς τά τόσα βάσανά των.

— Τούτο σ' έφερα κι' έγω σ' αυτόν εδώ τόν χώρον
να τά πληρώσωμεν κι' έμεις προς τους νεκρούς τόν φόρον.
— Είς όλα φόρος, Φασουλή...

— Άμμ' τί θαρρείς, ζωντόβολο ;

— Είς ζής χωρίς ποτέ να σου ζητούν διώβολο ;
— Άλλεις φόρους πάντοτε μεγάλους και μικρούς
έστους ζώντας μοναχά, μα και προς τους νεκρούς,
έταν τους φόρους δέν τελής προς τούτους ταπεινούς
έίς πολύτιμη λέγεσαι, μηδέ Χριστιανός,
έίς ζωή, βρέ Περικλή, πού λέγει' έπιγεία,
έίς είναι άλλο τίποτα παρά φρολογία.
— Άλλέως κόλλαις και σταυρωτής με κνούτο.

— Παραξένο, βρέ Φασουλή, Νεκροταφείο τούτο.

Φ. — Έμπρός... κι' οι δύο με βραδύ άε προχωρούμεν βήμα...
οι κάθε τάφο κόλλυβα, σταυρούς οι κάθε μνήμη.

Π. — Πώ ! πώ ! τί τάφοι... πρόσθετε την κεφαλήν σου κλίνων...
Φ. — Ένθάδε κείνται όάνετα τών καθ' ήμεις Έλλήνων...

Ιδού εδώ τó δάκνιον τών Μύλων - Καλαμών.

Π. — Κύριε τών Δυνάμεων, γενού κι' μεθ' ήμών.

Φ. — Άφού τó έσυνόυσατε τού Λόρδου ή σοφία
τό έπραγματευσίσης ο Γίψ κι' ή συντροφία,
παρηγορίαν δ' έχουν εις όλων τās ψυχάς
κι' έφάνη κυμαινόμενον πώς ήτο κατ' άρχάς,
άλλ' ύστερα κατήντησε καθώς και τάλλα πάγιον,
κοιτολογής τά κάρφωσις κι' έφέλη τó τρισάγιον.

Π. — Τί μαυρωλεία, Φασουλή, πού είναι ν' άπορήσης.

Φ. — Ένθάδε και τó δάκνιον τού Πειραιώς - Λαρίσσης...

Θεός 'σχωρίς' το... και μ' αυτό πολύ βαρεμά τó 'στρώσασμε
κι' έλλειμματα διάφορα μ' έκείνο έπληρώσαμεν,
επαγώγηθι δέ κι' αυτό τού χρόνου προϊόντος

κι' όπόταν εξεψύχισσε βαρύ ήκούσθη βρόντος,
κι' εκέρδισαν στραβών, κουτσών και παρλάντων πλήθη,
κι' μόνον από 'μας τούς όρθ κανείς δέν ώφέληθη.

Και τών τριάντα, Περικλή, 'εδώ βουβιά κοιμάται,
χωρίς από τους Έλληνες κανεις να τó θυμάται...

κι' αυτό μας άνεκούσις με τάλλα τά γενομένα,
καθόσον επαγώγις δλό άλλα κυμαινόμενα.

Π. — Ένθάδε και τά όκνετα τά πατριωτικά,
πού γρόνια μ' ένθυμίζουσι πολύ παλαιά.

Φ. — Ίδού και τάλλα παλαιά, όπου περνούτους χρόνους
επάχυναν τās ίεράς τών Πρωτανίων όδους
εις ταύτα τās έλπίδας μας θαρρούντες εξεμίσκασμεν
και τόπον άνκαπούσις οι' όλα έταμασάμεν,
ένθ' άποδόσεως έλπις διά παντός άπίσχα
και τώρα ζύνεται γι' αυτό τού κληθός ή έδρα.

'Δίς τα τὰ μακαρίτικα... ἔδω τὰ ἔχουν θαψί
 κι' ὅμως κανένας σήμερον δὲν ἤλθι νὰ τὰ κλειψῇ.
 Ἰὸδὲ τρίγυρον μαρμαρα Πεντέλης ἕνα κι' ἕνα...
 Θοὸς ἄχωρς' τα, Περικλῆ, τὰ κακομνησμένα.
 Πολλὰ καλὰ ἐλπίζωμεν κι' ἡμεῖς ἀνεμνησμένα...
 συγχορά σὺ τὰ πᾶσι κι' ἰγὼ τὰ κρυμμένονα.
 Π.—Ἐἶδα κι' ἰγὼ τρίγυρον μὲ ὄσα γεγυμωμένα
 κι' ἰφώναξα, βρὶ Φασουλῆ, μὲ μάτια βουραμμένα :
 εὐχὴν πλούτος ἐξεγείλας, κὲν μὰ πιτῆρ κρείσι,
 κὰν εἶναι τοῦτο δάνειον τοῦ Περικλῆ-Λαριόση,
 κὰν εἶναι τῶν ἐξήκοντα, κὰν εἶναι τῶν τριάντα ;...
 ὡσεὶ σιὰ κι' ὡσεὶ καπνὸς ἐξεραιώθη πάντα
 κι' ὁ διαβολὸς ἐσθῆκωσεν τὸν κίρη καὶ τὴν μάνη των...
 Φ.—'Ὅποσα κατὰ τὰς Γραφὰς δὲν εἶναι μετὰ θανάτων
 τὰ πάντα, φίλε Περικλῆ, οἷα εἰς ἀπατηλότερα
 ἵπτανται μὲς 'στοῦ Χάρωνος βαρκαριόμου τὰ κότερα.
 'Ἄς ἔχουν γαῖαν ἑλαφρὰν καὶ μνήτην αἰονίαν...
 μ' αὐτὰ διασκεδάσωμεν τοῦ βίου τὴν ἀνίαν,
 κι' οἱ ὄθο μαζ' ἄς ἀνάψωμε 'στοῦς τάφους των κενυτὴ
 καὶ σκουπίσι τὰ δάκρυα μ' ἄλομαυρον μανύλι.
 Π.—Σιγὰ σιγὰ, βρὶ Φασουλῆ... κυττὸ τὸν νεκροθάφτην...
 Φ.—'Ἄς πλησιάζωμεν ἐκεῖ...
 Π.— Θαρρὸ πὼς μνήμη σκάφτες.
 Φ.—Μόλις μαζ' εἶδες κι' ἔφυγε...
 Π.—'Εἰ νεκροθάφτη, μείνε
 Φ.—'Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς μού φαίνεται πὼς εἶναι.
 Π.—Ναί, ναί, αὐτός...
 Φ.— Πρωθυπουργὲ, τί κάνεις ἐκεῖ πέρα ;
 Τρ.—Ψυχασθεθῶτο σήμερον ἀνέτειλεν ἡμέρα
 καὶ τοὺς νεκροὺς τοῦ ἁθροῦς μὲ κόλλυβα τιμῆ...
 ἀλλ' ὅμως μὴ σιμῶνεται 'στὰ μνήματα σιμα,
 ποὺ κλείνωσι μὲς 'στὸ χῶμα των παραδὲς τεθνηκότας,
 παρὰδὲς ποδῶσαν ζωὴν τῆς πῆτας καὶ τῆς κότας.
 Εἰς τῆς χρυσῆς ἀγκάλῃς των τάφοματὰ μεθυσθ
 ἠερουσα εἰς Παράδεισον πὼς ἐκαιώμην ἴσιον,
 μὰ τῶρα μίσα εἰς αὐτὴν τὴν ἀπιστίαν χώραν
 περιπλανώμαι τὴν φρικτὴν τῶν μεσανυκτῶν ὄρων
 καὶ βλέπω πᾶν ἀνθρώπινον πὼς μάταιον ὑπάρχει,
 κι' ὡς ἔκλειαν τὴν Λαούρα τὰ μάτια τοῦ Πετρικρη
 ἴται κι' ἰγὼ μετρολογῶ μὲ φλογερὰ σονέτα
 μικρὰ μεγάλα δάνεια, ποὺ τὰχρ φέρει νίτα,
 καὶ κάποτε παραληρῶν καὶ κάποτε δακρυῶν
 παρακατῶ καὶ σκουνοσυρῶ 'στὸ μνήμα των τὸ κρῖον,
 καὶ γράφω εἰς τὸ μάρμαρον τὸ τόσο κατηρῆς
 πὼς μὴ γιὰ πάντα πῖθωναι ὁ δανεικὸς λουρὶς.
 'Ἐδὼ μὲ τὸ σκαπάρη μου μὲς 'στοῦς σταυροὺς σκοναῶθω
 καὶ τῶρα, καθὼς βλέπεται, καινούριον μνήμη σκάθω.
 Φ.—Καὶ ποῖόν ὁ τάφος θὰ δεχθῆ ;
 Τρ.— Τὸ δάνειον τοῦ μέλλον,
 ἵπου 'στοῦς Ἑλληνικὰς ζωὴν ὑπόσεται Ἀγγέλιον.
 Ἰγ' αὐτὸ τὸ μνήμη σκάπτεται καὶ μὲ βοικτὸ φλογεῖρ
 ἐκλείσκει τοὺς Βουλευτὰς τὴν Καθαρὴ Δευτέρα,
 καὶ τῶν Κουλούμων ἄρταν ἐκίπει τὴν ἄρτι
 κι' ὄλ' ἡ Βουλὴ ἰδρωμένη με τὴν σφοδραγίη,
 κι' ἀπὸ τὴν ἀγνή, ποῦδραξαν τὸν Βουλευτὸν τὰ χνώτα,
 ἰθάμπωσαν κι' ἰθῶλωσαν κι' ἰθῶσανε τὰ ζῶτα,
 καὶ τῶσφιραν οἱ Βουλευταὶ, γιὰτ' ἦτον ἀμάρτιαν
 τὴν πρώτη τῆς Σπαρασσῆς; νὰ γίνη ἀμάρτιαν.
 Φ.—Γιὰ τὸ καινούριον δάνειο μεγάλως σὲ πῶθ...
 καὶ πεθαρμῖνον κλαίει τὸ καθὼς; καὶ ζωνταῖο.
 Χωρὶς νὰ ζῆση πῖθωναι, χωρὶς νὰ λαμψῇ ὀβνιαι,
 καὶ σὲ μίαν ἀπρ' ἀπελπισία καὶ θλιψί μαζ' ἄρτιαι.
 Τρ.—'Ὁ Ἀγγλὸς Μόργαν 'στὴν ἀργὴ ἐπιέρθη νὰ τὸ κἀν
 μὰ γύρευε καὶ μὴ θλιεῖται 'στὸν σβέκο μαζ' νὰ βάνη,

πλὴν προσερίθη ἔπειτα πρὸς χάριν τῶν Ἑλλήνων
 ὁ Βλαγυρίδης, πλούσιος ἀπὸ τὸ Βερολίον,
 καὶ τὴν στιγμήν ποὺ ἤθελαι τὴν πίστι μαζ' νὰ σώη
 ἐτίλειωσε ὁ δυστυχῆς προτὸν τὸ πειλοῦσθ.
 'Ὁ Βλαγυρίδης πῖθωναι, τοῦ Βλαγυρίδης ζήτω...
 φιλόλην, ὅπως φαίνεται, ὁ μακαρίτικὸς ἦτο.
 Φ.—'Ἄς ἔχη γαῖαν ἑλαφρὰν... τῶρα κι' αὐτὸς τὰ 'τοῖται,
 κι' ἂν τὴν ζωὴ του ἔχουσι; μὰ τὸν παρὰ τοῦ γλύτωσι.
 Π.—Κι' αὐτὸς ὁ τάφος ὁ βραῦς γιὰ ποῖόν προτοιμαζέται;
 Τρ.—Γιὰ μὴ κυρία ντιστοιγῆ, ποὺ Πί σ τ ε ἰ νομοζέται...
 μὰ ἰμφορῶντζα πρὸ καιροῦ χρόνια τὴν μαστίζει
 καὶ τοῦτο τῆς τὸ νόσημα κι' Ἀσκληπιόσι σαστίζει.
 'Ἐκεῖ ποὺ λὲς πὼς ξιφυγῆ καὶ σίγουρα παθαίνει
 δὲν ξέρω 'στὴν ἀρρώστια τῆς τὸ διαβολὸ παθαίνει
 καὶ ζωντανεῖται μὴ στιγμήν ἐρτάψυχῃ σὰν γάτα
 κι' ὀρέγεται ἀτέμει πλάθ κι' ὀρεκτικὰ σφρυγγάτα.
 Ἰγ' αὐτὴν καθέναις πρῶγεται μ' ἀτέλειωτὴ μευρομυρ
 καὶ ρίχνη τὴν ἀρρώστια τῆς 'στῶν ἄλλων τὴν καμυτορα.
 Κι' ἐν τούτοις ἡ τὸν μὴ φερὰ πολὺ γερὴ γυναικ
 καὶ λίνε πὼς 'στὴν ομορφιά 'περῶσι τὴν Ρεβέκκα.
 Φ.—Μ' ἰνδιαφέρῶν ὁ καθὲς τὴν νόστον τῆς; μανθάνει...
 κρῖμα 'στῆς ἡλικίας τῆς τὸ ἄθος νὰ 'πεθάνη.
 Τρ.—'Ἄλλ' ὅμως νάτῃν... ἔρχεται μὲ τὰ μαλλιά λυμῖνα
 κυτταζέτι τὴν... ἄφανος σιμῶνει πρὸς μέιναι.

(Ἡ Πίστις σὰν τρελλὴ
 ταῦτα ὀμιλεῖ.)

Ἐνὸμοσα πὼς πῖθωναι καὶ κάμποσι 'στὸν ὄμο
 μ' ἐπήγαιναν σιγὰ σιγὰ 'στὸν ὕστερό μου ὄρομο.

Μαζὶ μὲ τὸν Μυλλόροδο μου 'καθόμουν σὲ μὴ βρῖσι
 κι' ἐλίγαμε πὼς ἡ Ἑλλάς; πρῶρισται νὰ ζῆση.

Καὶ λέγοντας πὼς ἡ Ἑλλάς; πρῶρισται νὰ ζῆση
 ἰθῶσε 'στὸ πλάγι μου φρικτὸ τὸ κυπαρίσι.

Τότε τοῦ ζηλειμένου μου ἐστῆσαν τὰ στήθη...
 τί εἶχες; τὸν ἐρώτησα, κι' αὐτὸς δὲν μ' ἀπεκρίθη.

'Ἀπὸ τὴν Πάτρα 'πέρασα νὰ ξανασάωω 'λίγο
 καὶ πρὶν τῆς ὄρας μ' ἔκαμαν οἱ Πατριεῖς νὰ φύγω.
 Ἰποδοχαί πρὸς χερσίν μου καὶ τόσαις φασαρίαις
 κι' ὄλος ὁ κόμος 'τραντάζει ἀπὸ τῆς μπαταρίας.

Ταῦτά μου ἐξεκῶσαν τῶν κανονιῶν ὁ κρότος,
 κι' ἕνας Βουρλούμης ἔριξε μὴ μπαταρία πρῶτος,
 μὲ τὸν Βουρλούμη ἄρτιαι κι' ὁ Στάμος κατατράχα,
 καὶ μὲ τὸν Στάμο ἄλλη μὴ ἐκ μέρους τοῦ Μουσταῶκα,
 μὲ τὸν Μουσταῶκα δὲ μαζὶ κι' ὁ Λάππας, καὶ μὲ τὸν
 ὁ Μαργαρίτης, ἕμπερος μὲ οὐκ ὀλίγον πλούτων.
 'Ὅλοι 'εὐλοτηθήσαν, κατώτεροι κι' ἀνώτεροι,
 ποῖος γιὰ 'μένα κανονιὰ νὰ μίρη δυνατώτεροι.

Π.—'Ἰδέτε πὼς παρατηρεῖ τὰ πῆρξ Μαυρωλεῖα !...
 Φ.—'Ἐξετραλλῶτ' ὁ δυστυχῆς καθὼς κι' ὁ Ὀρηνλι
 ὅταν ὁ Χάμλετ 'σκότωσε τὸν γέροντα Πολώνιον...
 ἴται κι' αὐτὴν τὴν ἐσφις τῆς τρέλλας τὸ δαιμόνιον
 καὶ πῆρει σβάρνα τὰ βουναὶ καὶ τῶν νεκρῶν τὰ μνήματα
 κι' ἕνα πρὸς ἕνα κῶβονται τοῦ βίου τῆς τὰ νήματα.

Δανείσετε τὸν ἀληθῆ Σωτήρα τοῦ λαοῦ
κι' ὅποιος δανείζει τούς πτωχοὺς δανείζει τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Π. — Ὅταν πεθάνω μὴ φορᾶ με φτώχεια καὶ μὴ γυλι
καθίνας ἐπιτάφιον ἄς εἴθῃ νὰ με βγάλῃ.

Ὅπισω μου ἄς σπρώγεται ἡ φάρα τὸν ρητόρων
καὶ μερικὰ συντάγματα μουφλούζῃδων ἐμπόρων.

Καὶ σὰν μὲ χώσουν μὲς 'στὴ γῆ μὲ κάθε μου στολίδι
ὄλ' οἱ νεκροὶ ν' ἀναστηθοῦν ἀπὸ τὸ κανοῖδι.

Ὁ μύστερ Λόου μὲ τὸν Ρού ἄς στείκουν ἀπ' ὀπίσω
μὲ τοὺς ψαλ-άδες νὰ βισκοῦν λυπητέρᾳ τὸ ἴσο.

Μαῦρα χαρτιὰ νὰ κολληθοῦν εἰς ὅλα τὰ γωνιάρια
καὶ μαῦρη σκίπη νὰ ντυθοῦν τὰ φωτερὰ φανάρια,
μ' ὅσα ὁ σὶρ Χαρίλαος ὁ πολυηλεμμένος
ἔγυριζε χυλίωντας παράδες γιὰ τὸ γένος,
κι' ὅλοι μαζί νὰ τραγουδοῦν μὲ δακρυμέναις φάτσαις
πὺς πῦν γιὰ πάντ' ἀχνίζοντας στερλίναις καὶ συγνάτσαις.

Καὶ 'στὸν Μεγαλειότατον, ἂν καὶ τοῦ πέφτη κόπος,
'ἤτε τοῦ 'στὴν κηδεῖα μου νάλθῃ αὐτοπροσώπως.

Ἦτε καὶ 'στὸν Διάδοχο νὰ μὴ μὲ βλαστημήτῃ
καὶ μὲ τὴν παρουσία του κι' αὐτὸς νὰ μὲ τιμήτῃ.

Μὰ πῆτε καὶ 'στους Πρίγκιπας, ποὺ γιὰ χοροὺς πετοῦν,
τῆς κάσας μου τῆς κάτασπρας κορδέλαις νὰ κρατοῦν.

Ὁ Πιτ ὁ Κωνσταντόπουλος μονόχος νὰ μὲ θάψῃ
κι' αὐτὸ τὸ ἐπιτύμβιον 'στὸ μνημῆ μου νὰ γράψῃ.

«Τὸν Λόρδον κι' ἄλλους ἀρχηγούς ὀνειρῶν' ἐν τοῖς ὀψίστοις
κι' ἐθαδε ἀναπαύεται ἡ τῶν Ἑλλήνων Πίστις».

(Ἡ Πίστις 'στὸν Προβουργόν μὲ καρχασμούς προβαίνει
κι' ὁ Φασουλῆς κι' ὁ Περικλῆς δὲν ξέρουν τί συμβαίνει.)

Ἡ Π. — Ξέρεις τὴν σκούφια τοῦ Σπανοῦ, ποὺ μόλις τὴν ἔφερε
καθόλου δὲν ἔφαινετο κι' ἔτσι παντοῦ ἔχωρει ;
Αὐτὴν τὴν σκούφια τοῦ Σπανοῦ, αὐτὸν τὸν θησαυρὸ,
ἔφαγα τὰ μακίγια μου ὡς τώρα νὰ τὴν βρῶ,
μήπως μ' αὐτὴν 'στῶν δανεισῶν τὸν χαζανὲ τρωπώσης
κι' ἄρατος σὰν τὸν Σπανὸ τῆς λίρας τὸν χρτώσης.
Μόνον μ' ἔκείνην θὰ σωθῶ, Προβουργί, ἀλλίως
μὲ μὴ καὶ μ' ἄλλη βίτζα τοῦ ρίκτου Βασιλείου,
δὲν σταματᾷ σὰν κι' ἄλλοτε τῆς Μπόρας ἡ χασούρα,
καὶ μία τέτοια κατανιὰ καὶ τέτοια ζεπισούρα
μὴδὲ κι' οἱ γεροντότεροι ὡς τότε δὲν θυμούνται
κι' ὅσα πρὸ χρόνων δάεινα 'στὸ χῶμ' αὐτὸ κοιμούνται.

(Εἶπεν αὐτὰ κι' ἀναχωρῆ μὲ γέλωτα Σαρδώνιον
καὶ μούγγρισμα τὸν Φασουλῆ τρεμάζει καταχθόνιον.)

Φ. — Θαρρεῖς πῶς ἰδραπίτευσε ἀπὸ Φρενοκομιῶν
καὶ διατρέχ' ἡ νόσος τῆς τὸ κρίσιμον σημείου.
μὰς λέγει ὅδ' πῶς δάνειον μηδὲλως εὐρεθίσεται
κι' ἀνοιξωμέν τὸ στόμα μας κι' αἶρος πληρωθήσεται,

καί τοῦδλα ἐπιθέσωμεν τῇ φίλῃ μας γαστρί,
τὸ δὲ ξερὸ μας καυκάλο γενήσεται γλαστρί,
ποῦ μίς 'σ' ἐκίνο μιά φορά κι' ἕναν καλὸ καιρὸ
ῶ Ροῦ κι' ὁ Λόου θέρχονται νά πίνουε νερό.

Π.—Περὶλυπος, Πρωθυπουργί, μαζί μας μινίγας χάφτες...
ἀπὸ Μυλλάρδος 'Ξέπισεις δανείων νεκροθάφτης.

(Ἡ Πίστις Ξαναφαίνεται καὶ μανιωδιετέρα
πρὸς τὴν βωβὴν νεκροπολιν φωνάζει ἀπὸ πέρα.)

'Ἡ Π.—'Όταν πιδάνω σεις Ρωμηοί, ποῦ γιὰ ψωμί ψοφάτε,
ὄλοι σάν μ' ἀπαυτώσετε τὰ κολλύβά μου φάτε,
κι' ἄν τῶν κολλύβων τὸ φαγὶ δὲν θάσῃ, πατριώται,
καὶ πάλι μ' ἀπαυτώσετε καὶ πάλι Ξανατρώτε.

(Ἐνῶ Ἡ Πίστις ἔξαλλος μανιωδῶς κραυγάζει
ὁ νεκροθάπτης ἐκ τῆς γῆς νεκροῦ κρανίου βγάζει.)

Φ.—Τίνας νά εἶναι, Περικλή, καὶ τοῦτο τὸ κρανίον;

Π.—'Ίσως νά εἶναι, Φασουλλί, ἐνὸς ἐκ τῶν δανείων.

Φ.—'Ίδὲ μακρὸν λευκὴν σκιάν...

Π.— Θερρὸ πῶς τὴν γνωρίζω.

Φ.—Ἐπάγωσαν τὰ νύχια μου κι' ἐκ σπόδου τουρτουρίζω.

Π.—Κουράγιο... μὴν ταράττεισαι... κονητέρα μου ἔλα.

Φ.—Νά! νά! προδίδει κατηρής...

Π.— Φορεὶ καὶ φουσανάλα.

Φ.—'Απ' ὅπου κι' ἄν μὰς ἔρχεται βαρὺ τὸ βῆμα φέρων,
κάν ἐκ λαμπόντων οὐρανῶν ἡ σκοτεινὸν νερέτριων,
κάν εἰσαι πλάνης γέννημα κὴν ὀπτικῆς ἀπάτης,
κάν ἔλλοτε τὴν γῆν αὐτῶν ὡς Βασιλεῖς ἐπάτης,
κάν ἐτη ἐκ τῆς μνήμας μας δὲν σ' ἔδωσαν μακρά,
κὴν πόνος σ' ἔφερε ψυχῆς κι' ἀνάμνησις πικρᾶ,
σταμάτης παρακαλῶ, στεθιθία κεραλί,
ἔμπρὸς 'στὸν Χάμηλε τῶν Ρωμηῶν, ἔμπρὸς 'στὸν Φασουλλί.

'Ἐπὶ τῆς Βασιλείας σου ἐπρόκοβε ἡ χώρα
κι' εἰς νάματα πολιτισμοῦ ἰλουέτο σὺν τῶρα;

'Μιλοῦσαν κι' εἰ ζυποπλοῦτο τὸ δρόμο γιὰ κουπὸνι,

πῶς πάει τὸ συναλλάγμα καὶ τὸ ναπολεόνι;

'Ἦσαν χαρτονομίσματα σὺν τοῖς ἱμακοντόρους;

'Ἐπειταν τόσαις κανοναῖς ἀπὸ μεγαλμπόρους;

'ἔχεται σὺν καὶ σημερα τοσοῦτος Βασιλεῖσκους;

οἱ τότε Λόρδοι 'γίριζαν γιὰ δανεικὰ μὲ δίκους;

'Ἰθλαν καὶ τὸτ' ἔξελιγεται καθὸς τὸν Ἄδ καὶ Ροῦ

νὰ 'δοῦνε τὰ κατὰστιχα ἐκείνου τοῦ καιροῦ;

'ἔμπαινε μίσα 'στὴν Αἰλλή ὡς κι' ἡ κυρὰ Δασκαλά;

'Ἦσαν κορίτση ντιστεγί 'ζυπαὶ σὺν διαβολάκια;

κι' ἀνέβαιναν ἑλευθερα τοῦ Παλατρου τὴν σκάλα;

'ἔκείνοι ποῦ 'τηγνίζαν σηκότιμα 'στὰ Σκαλάκια;

'ἦτον ἱππότης τοῦ Σταυροῦ κι' ἐγὼ καὶ κάθε φώρα;

'ἦσαν οἱ Μεγἀλοσταυροὶ 'στὰ κάρφα πεταμίνου;

'Ἡ Ὄθωνιστρα μοναχά, ὅπου καλὴ τῆς ὄρα,

ἐπεπρατοῦσε μὲ σταυροῦς καὶ μ' ἄσπρα φορτωμένῃ.

'Ἐκόλλαζαν οἱ 'Ἕλληνες σὺν τὸν βροσειμὸ μούστο;

κι' ὁ κόσμος ἰσοκτόνωτο μονάχος του γιὰ γούστο;

'Ἐστούσανε καὶ τὰ μορὰ σονγίς Κολοκοτρώνη;

κι' ἰσούητοσαν 'στὸ Σχολοῦ κι' αὐτὰ γιὰ τὸ κουπὸνι;

'ἔτραχαν ἡ εὐγένειαις ἀπ' ὅλων τὰ μπατζάκια;

λυστένεις κι' ἄλλα ἐπαῖζαν τῶν εὐγενῶν τὰ τῶακια;

γιὰ τὰ λουτρὰ τοῦ Αἰξ-λι-μπέν 'ταξιδεύουσ παρῶν...

'ἔτριφετον ἐκ τῆς Αἰλλῆς οἱ τότε ποιηταί;

'ἔκουδολοῦντ' ὁμογενεῖς ἀπὸ τὰ ξένα μέρη

καὶ νύφαις πολυτάλανταις 'στῆς δόξης τὸ λημέρι,

ὅπου πετούσανε κρυφὰ γεμάτῃ πορτοφόλα

τοῖς σπαθῆτους τοῖς γαμπροῦς σὺν 'στὰ σκυλιὰ τὴν φύλα,

κι' ἐκίνοι σὺν τὴν ἰδλεπαν ἀμείως ἐπιγώνοντο

κι' ἔκαναν γιὰ χατῆρι τῆς συχναῖς μονομαχίας,

ἀλλ' ὅμως ὡς ἐκ θαύματος ποτὶ δὲν ἐπιγώνοντο
καὶ 'Ξαφνικὰ δὲν εἶχαμε καὶ μαύραις δουτυαίαις;

Συνήπτετο αἰματηρὰ περὶ τῶν φόντων πάλῃ;
ἐπαίξεις 'στὰ χρεῶδ'γραφα πρὶν νὰ τὰ πάρῃ μπόρα;
ἰδίοντο χοροὶ ποῦδρι, κόκκινοι κι' ἄσπροι μάλορι;
ἔχρουναν καὶ τάντερα τοῦ κόμου ὅπως τῶρα;
'Ἡ πίστις ἐκινούειε διά παντός νὰ φύγῃ;
'πνεύσαν τότε οἱ πολλοὶ κι' ἐπάγχαναν οἱ 'λίγοι;
ἔμασκαριέτο κανεὶς γιὰ νάβῃρ ὀδὸ παραδῆς;
ἔσάσκωναν τὴν 'Ἀλιπού τὰ διαλεκτὰ φουσανάγια,
καὶ τᾶτιζα τὰ Βασιλικὰ κι' ἡ λιγεραῖς φερραῖς
ἐρήμαζαν σὺν σημερα τοῦ Κύρη τὰ μωστονάγια;

Ἐίχες καὶ σὺ πολλοὺς θλαστοὺς καὶ Πρίγκηπας μεγάλους,
ποῦ νὰ σπριγγὸ τὸ αἷμα των γιὰ γλίντια καὶ γιὰ μάλορι,
κι' ἡ νύφαις ὄλα τᾶγκαζέ σ' ἐκίνοιε νὰ τὰ δίνου
μὲ τὴν ἑλπίδα πῶς μμποροῦν Πρίγκηπισσαίς νὰ γίνουε;
Ἐίχες στρατοῦς, θαρακωτὰ, καὶ τόσαις εὐτυαίαις;
εἶχες καὶ τὸν 'Υπόγειον τοῦ Στεφανῆ τοῦ Ψύχα,
ποῦ ὄλαις τὸν ἐπέρασαν ἡ πυροβολαρχίαις,
κι' ἐνὸς 'Ἐγγλίκου κοκοβῶ ἰκίψαμε τὸν βῆχα;
Ἐἶναι καθ' ὅλα στερεῶς, κι' ἄν ἀπ' αὐτὸν διαβῇ
καὶ τὸν ἔμπροσθεν τῶν Πατρῶν ἡ πυροβολαρχία
κι' αὐτὸς δὲν πάθῃ τίποτα, ἔ! τὸτ' εὐάν εὐοί!...
θὰ λείφῃ πᾶσα τοῦ λοιποῦ γι' αὐτὸν ἀνθυγία,
τὸ μέλλον δὲ τοῦ Στεφανῆ εὐράτονον ἀνείγῃ
κι' ὁ 'Ἀγγλος ἀλὰ Γαλλικὰ διά νυκτὸς θὰ φύγῃ.

'Ἐπὶ τῆς Βασιλείας σου τί προτυγιά μεγάλη!...
οὐδ' ἔλεγκται τὸλύγιστον δὲν ἔλθαν 'Ἀγγλογάλλοι,
οὐδὲ κανεὶς ἐγράφτο 'στὸν τύπον σουαρις
κι' ἔδεναν τὰ λουκάκια 'στὸν σκόλον τῆς οὐραῖς
ἀλλὰ οἱ τούτον τὸν καιρὸ τὸν πρσιευτυγισμένο
κι' ἄν εὐρωμε λουκάκικο οἱ σκιά' οὐρὰ ὀμεινο
ἀμείως θὰ τὸ λύσωμε μὲ λύσσα νὰ τὸ φάμε
γιὰτὶ τὸ 'καταφίρμας τῆς πεινας νὰ ψοφάμε.

'Ἐπὶ τῆς Βασιλείας σου τί προτυγιά μεγάλη!...
δὲν εἴμαθα μουφλοῦζῆδες καθὸς οἱ Πορτογάλλοι.

'Ἐκίνοι ἡ φουσανάλα σου καθόλου δὲν μ' ἀρέσει,
μ' αὐτὴν τὸ μέγα γένος σου κι' ὁ λούστρος θ' ἀφήρησῃ,
καὶ Βασιλεῖς φουσαναλῆς μὲ φέρμειλη καὶ φεῖσι
ἀδύνατον ἰντυπισμὸν Βασιλίων ν' ἀφήσῃ.

Μ' ἐκίνοινη μοδρονται 'στὸν νότῳ τῆς προτυγίαις οἱ χρονοί,
ἰποῦ Μεργὰ' 'Ίόδα μας δὲν ἦτο τὸ κουπὸνι,
καὶ μ' 'Ἐθνοφύλακος σπαθὶ καὶ κόκκινου κασιέτου
ἰβρίχαμε μίς 'στὸ νερὸ καταξέρο κουρκέτο.

Πῶς μὰς θεωρεῖς ἀπὸ τῆς καίνας τὸν σταυροῦ σου;...
εὐρε καὶ φόρες στήλην ἀρχιναυαέρου Ρώσπου
κι' ἔλα κοντὰ μου ὕστερα σὺν θήλῃς νὰ 'μιλῶσωμε
κι' ἄλλτων εἰκονομικῶν τὸ πρόβλημα νὰ λύσωμε.

'Ἄς οἱ στωλῆρ τρικαντὸ καὶ περικεραλαῖα,
μ' ἐκίνοια ὄζαν ἀποκατῆς καὶ θαυμαζομένων αἰτίων...
σηγαίνομα φουσαναλῆ νὰ βλιέτω Βασιλία
κι' ἡ φουσαναλῆ' ἀντικειταί εἰς τὸ τοκομεριδίου,
ἀν δὲ γαλόνια δὲν ἰδῶ 'στους ὄμους σου χρυσὰ
δὲν θ' ἀνταλλάξω συλλαβῆρον π' Ἀνακτα φεσα.

(Ἐἶπε κι' ἡ χώρα τῶν νεκρῶν ἔξαιφνης συγκαλονίζεται
κι' ἡ τοῦ βρυκόλακος σκιά εὐθὺς Ξαφνίζεται,
κι' ὁ Φασουλλῆς κι' ὁ Περικλῆς τὰ πέριξ θεωροῦν
κι' ἀλμυπρατοῖτα κάτωγειν κι' οἱ ὄρη ἀναχωροῦν,
κι' ὁ νεκροθάπτης, ἄφροδος 'στους ἰσκιους βρυκόλακων,
σηκόνει τὴν ἀξίην του καὶ σκαβει νέον λακκόν.)